TAĞUTA MUHAKEME OLMAK

TEVHİDİN HAKİKATİ

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allah'a aittir."
(Şûrâ, 42 /10)

TAĞUTA MUHAKEME OLMAK / TEVHİDİN HAKİKATİ

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Bil ki! Hiçbir kimse tağutun yani beşeri olan kanunlarla hükmedecek olan kimselerin muhakemesini reddetmeden Allah'a sahih (geçerli) bir şekilde iman etmiş olamaz. Tağuttan yani Allah Subhanehu ve Teala'nın indirdiği kanunlar ile hükmetmeyen bir kimseden, kurum ya da kuruluştan, devlet veya devletler birliğinden hüküm istemek, ihtilafları onların beşeri kanunlarına göre çözmeye istemek, Kur-an, Sünnet ve icma ile sabit olduğu üzere kişiyi dinden çıkaran büyük küfürdür.

Kul, özel veya genel olsun hayatın her yönünde Allah Subhanehu ve Teala'nın şeriatine muhakeme oluyorsa o, sadece Allah'a kul olmuştur. Eğer Allah'ın şeriatından başka bir şeriata bu şeriat ne olursa olsun, hayatın en basit meselesinde olsa bile muhakeme olursa, şeriatine muhakeme olduğu kimseye ibadet etmiş ve ona kul olmuş olur.

Müslüman, bütün mesele ve problemlerini yalnızca Allah'ın Kitabı'na ve Rasulü'nün Sünneti'ne götürmek ve yalnızca bu ikisine muhakeme olmakla mükelleftir. Kim de bu ikisi ile hüküm vermez ve bu ikisi dışında başka bir hükme veya mahkemeye başvurursa, bu haliyle haddi aşmış ve dolayısıyla tağuta ibadet etmiş olur.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Hüküm vermek yalnızca Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yûsuf, 12/40)

"O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez." (Kehf, 18 /26)

Rabbimiz, küçük ya da büyük tüm ihtilaflarda hükmedici olanın sadece kendisi olduğunu akleden akıl sahipleri için açık bir şekilde beyan etmiştir.

“Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allah’a aittir.” (Şûrâ, 42 /10)

Şankıti şöyle demiştir: “Bu ayetten anlaşılıyor ki ; Allah’ın Kitabı ve Rasulü’nün Sünnet’inden başka hiçbir şeye muhakeme olmak caiz değildir. Allah, Allah ve Rasulü’nden başka şeylere muhakeme olanları azarlayarak onların şeytan tarafından derin bir sapıklığa itildiklerini belirtiyor. Allah Teala şöyle buyuruyor : ‘Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun ? Bunlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysa onlar onu red etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor.’” [1]

Seyyid Kutub (rahimehullah) ise şöyle demiştir: “Allah ise kesin hükmünü bu Kur-an’ında bildirmiş dünya ve ahiretle ilgili son sözünü burada söylemiş ve insanlar için seçtiği ferdi ve içtimai hayat nizamını bu kitapta beyan etmiş, siyasi, ahlaki, ve iktisadi prensiplerini bu kelamında belirterek hepsini en uygun şekilde beyan buyurmuştur. Bu Kur-an’ı hayatın her sahasını kaplayan bir anayasa, her türlü ahkamı ihtiva eden bir temel kanun olarak göndermiştir. İnsanlar herhangi bir konuda ve harekette ihtilafa düştükleri zaman Allah’ın o konudaki hükmü, peygamberine gönderdiği ve hayat nizamı olarak bildirdiği bu ilahi vahiyde mevcuttur.” [2]

Nasıl ki beşeri sistemlerle amel edenler, dinleri gereği aralarında mevcut anlaşmazlığı kutsal kitapları olan anayasalarına giderek çözüme bağlıyorlarsa, müslümanlar da dinleri gereği aralarında baş gösteren her türlü anlaşmazlıkta, Allah ve Rasulü’nü hakem tayin ederek çözmek zorundadırlar.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Aralarında hüküm vermesi için Allah’a ve Rasulüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak ‘işittik ve itaat ettik’ demeleridir. İşte bunlar kurtuluşa erenlerdir.” (Nûr, 24/51)

“Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işte, kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzâb, 33/36)

Kim Allah ve Rasulü'nün emrettiği şeye muhalefet eder, insanlara Allah'ın indirdiğinin, Allah ve Rasulü'nün emrettiğinin dışında bir hükümle hüküm verilmesini ister ve emrederse ya da bunu talep eder ve bu şekilde kendi heva ve isteklerine uyarak hareket ederse, bu kimse İslam ipini, ahdini boynundan çıkarıp atmıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasulü'ne itaat edin. Ve sizden olan ulu'l emre de itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız onu Allah'a ve Rasulü'ne (Kur-an ve Sünnet'e) götürün." (Nisâ, 4/59)

İbn Kayyım (rahimehullah) şöyle demiştir: "Ayeti kerimedeki 'Herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz' ifadesi, şart bağlamında gelen nekira bir ifadedir ve küçük büyük, açık ve kapalı dinin bütün konularında mü'minlerin ihtilafa düştükleri bütün meseleleri kapsar. İhtilafa düştükleri konuların hükmü Allah'ın Kitab'ında ve Rasulü'nün Sünnet'inde bulunmasaydı ve bu iki kaynaktaki hükümler, bu meselelerin çözümü için yeterli olmasaydı, onlara bu meseleleri bu iki kaynağa döndürmelerini emretmezdi. Çünkü anlaşmazlığı gidermek için, çözümü olmayan bir kişiye çözüm için başvurmayı Allah'ın emretmesi imkansızdır. Allah'a döndürmenin, Allah'ın Kitab'ına başvurmak, Rasulullah'a döndürmenin ise, hayatında bizzat kendisine, vefat ettikten sonra da Sünnet'ine başvurmak olduğu konusunda insanlar icma etmişlerdir." [3]

İbn Kesir (rahimehullah) ise şöyle demiştir: "Allah Teala 'Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız' buyurmaktadır. Yani: 'Davaları ve bilinmeyen şeyleri Allah'ın Kitab'ına, Rasulü'nün Sünnet'ine götürün, aranızda çıkan ihtilaflarda o ikisine başvurunuz' demektir. 'Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız.' Bu da gösteriyor ki kim ihtilaf halinde Kitab ve Sünnet'in hakemliğine gitmez ve o ikisine müracaat etmezse, o Allah'a ve ahiret gününe iman etmiş değildir." [4]

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tağuta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan da onları bir sapıklıkla saptırmak istiyor." (Nisâ, 4/60)

İmam Kurtubi (rahimehullah) bu ayetin nüzul sebebi hakkında şöyle demiştir: "İbn Abbas dedi ki : Bişr diye anılan münafıklardan bir kimse ile yahudi birisi arasında bir anlaşmazlık vardı. Yahudi : Haydi gel seninle Muhammed'e gidelim dediği halde, münafık olan da : Hayır, Ka'b b. el-Eşref'e gidelim, dedi. -İşte yüce Allah'ın tağut yani, tuğyan eden kimse adını verdiği kişi budur- Ancak yahudi, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'den başkasının hükmüne başvurmayı kabul etmedi. Münafık durumu görünce, onunla beraber Rasulullah'ın yanına vardı. Hz. Peygamber de yahudinin lehine hüküm verdi. Hz. Peygamberin yanından çıktıkları vakit münafık : Ben bu hükme razı değilim, dedi. Haydi seninle Ebu Bekr'e gidelim. Hz. Ebu Bekir de yahudi lehine hüküm verdi. Yine münafık buna razı gelmedi. Bunu da ez-Zeccâc zikretmiştir. Bu sefer dedi ki : Haydi seninle Ömer'e gidelim. Bunun üzerine Ömer'e gittiler. Yahudi dedi ki : Biz önce Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e gittik, sonra Ebu Bekir'e gittik. Fakat bu bir türlü razı olmadı. Hz. Ömer, münafık olana : Bu durum dediği gibi midir diye sordu. Münafık evet deyince, Hz. Ömer : Ben yanınıza çıkıp gelinceye kadar burada durunuz, dedi. İçeri girdi, kılıcını alıp çıktıktan sonra ölünceye kadar kılıcıyla münafığı vurmaya devam etti ve dedi ki : İşte ben Allah'ın ve Rasulünün hükmüne razı olmayan kimsenin aleyhine bu şekilde hüküm veririm. Yahudi ise kaçıp gitti ve bu ayeti kerime nazil oldu." [5]

Bu ayet için farklı nüzul sebebleri zikredilmiştir. Fakat rivayetlerin hepsinde Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hükmüne rıza göstermeyip onun dışında başka hüküm arayanlar söz konusudur. Gerek ayetin metninden gerekse de ayete dair rivayet edilen nüzul sebeblerinden açıkça anlaşılmaktadır ki, Allah'ın kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağuttur. Her kim Allah'ın indirdiği esasları terk edip beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelere müracaat eder, onlardan hüküm isterse, yapmış olduğu bu fiil direkt olarak tağutu reddetme ve Allah'a iman etme esası ile çelişmektedir. Nitekim Allah Azze ve Celle ayette tağuta başvuran adamın imanının zandan ibaret olduğunu beyan etmiştir.

İbn Kayyım (rahimehullah) şöyle demiştir: "Kim Rasul'ün getirdiğinin dışında bir hüküm verir veya bu hükme muhakeme olursa işte o, tağutu hakem tayin etmiş ve tağuta muhakeme olmuştur." [6]

Şevkani (rahimehullah) şöyle demiştir: “Burada Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’e indirilene yani, Kur-an’ı Kerim’e ve daha önce gönderilen nebilere indirilen kitablara iman ettiğini iddia eden o kimselerin haline karşı bir şaşırma ve hayret vardır. Onlar bu iddialarını temelden bozan ve iptal eden bir şeyle gelmektedirler ki, o da tağutun hükmünü istemeleridir. Halbuki Rasulullah’a indirilende ve daha önce indirilende onu inkar etmekle emrolunmuşlardı.” [7]

Şeyh Abdurrahman bin Hasen (rahimehullah) şöyle demiştir: “Her kim Allah’ın Kitabı ve Rasulü’nün Sünneti dışında bir şeye başvurarak ona muhakeme olursa, tağuta muhakeme olmuş demektir. Oysa Allah mü’min kullarına, onu red ve inkar etmelerini emretmiştir. Müslüman, bütün mesele ve problemlerini, yalnızca Allah’ın Kitabı’na ve Rasulü’nün Sünneti’ne götürmek ve yalnızca bu ikisine muhakeme olmakla mükelleftir.” [8]

Şankıti ise şöyle demiştir: “Allah’ın kanunlarından başka kanunlara muhakeme olmayı isteyenlerin şirke girdiklerini Nisa Suresi 60. ayeti apaçık bir şekilde bildiriyor. Ve böylelerinin müslümanlık iddiasını hayretle karşılıyor. Çünkü hem iman ettiklerini iddia ediyorlar, hem de Allah’ın kanunlarından başka kanunlarla muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa aynı kalbte Allah’a iman ile tağuta muhakeme olmaya rıza gösterme bir arada bulunamaz. İşte bu onların iman iddialarında yalancı olduklarını ortaya koymaktadır.” [9]

Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer husus da bir takım kimselerin bu ayetin İslam devleti varken Medine de indiğini belirterek ayetin hükmünü daraltıp dâru’l İslam ile sınırlandırması imana ve fıkha aykırı olarak gayri ilmi konuşmaktır. Çünkü tağuta muhakeme olmak tağutun reddi, velayetin kendisi ve tevhidin aslı ile alakalıdır ayrıca muhakeme konusunda onlarca Mekki ve Medeni olan ayet-i kerimeler vardır. Herhangi bir şey, Kur-an ve Sünnet’te imanın şartlarına dahil edildikten sonra, o, zamanların veya mekanların, cisimlerin veya suretlerin değişmiş olmasıyla değişmez. Allah Subhanehu ve Teala, İslam’ın hakim olduğu coğrafyalarda ve de bizim acizliğimizden dolayı hakim olamadığı coğrafyalarda da rabb olandır ve tek gerçek ilah olarak ibadeti hak edendir. İslam’ın egemen olmadığı yerlerde tağutlara müracaat ederek onlardan hüküm talebi ile tağutlara ibadeti caizleştirenler, yapmış oldukları bu bâtıl tevil veya tefsirden dönmedikleri sürece iman iddialarında zan sahibi olan kimselerdir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Hayır! Senin rabbine andolsun ki ; onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisâ, 4/65)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah Teala kendi kerim, mukaddes zatına yeminle ifade ediyor ki : Bütün işlerde Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hakem tayin edilmedikçe hiç kimse gerçekten iman etmiş olmaz. Onun verdiği hüküm gizli ve açık her zaman bağlanılması vacib olan hak ve gerçektir. Bunun içindir ki, Allah-u Teala, 'Sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar' buyurmaktadır. Yani, seni hakem tayin ettiklerinde, içlerinden sana itaat ederler. İçlerinden senin verdiğin hükme karşı bir sıkıntı duymazlar. İç ve dışlarıyla bu hükme uyarlar. Bir karşı koyma, bir müdafaa ve münakaşa olmaksızın bütünüyle bu hükme teslim olurlar." [10]

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Onlar, hala cahiliye devrinin (şirk olan) hükmünü mü istiyorlar? Yakinen (şüphesiz bir şekilde) bilen bir kavim için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?" (Mâide, 5 /50)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah Teala, muhkem ve her hayrı ihtiva eden, her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip, bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vaaz ettiği Yes'ak gibi (insan aklının ürünü olan) İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor. Yes'ak; Cengiz Han'ın Kur'an, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitabtır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları, İslam'a girdiklerini söyledikleri halde bu kitabı anayasa kitabı olarak görmeye devam ettiler. Allah'ın Kitabı ve Rasulullah'ın Sünneti'ni bir kenara atarak bu kitabtaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kafirdir. Bunlarla büyük küçük her meselede yalnız Allah'ın ve Rasulü'nün hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır." [11]

İbn Kesir (rahimehullah)'ın tefsirini ihtisar eden Şeyh Ahmed Şakir, Allah'ın şeriatına dayanmayan insan aklının ürünü olan demokrasi ve laiklik gibi bâtıl dinlerin ifsad ediciliğine değindikten sonra şöyle demiştir: "Bu dinin kaideleri İslam diyarının çoğunda hakim oldu. Artık insanlar bu yeni dine muhakeme oluyor. Bil ki! Bu kanunların hepsi, ister şeriata uygun olsun ister uygun olmasın, bâtıldır ve bu kanunlara muhakeme olmak, İslam şeriatından çıkmaktır.

Bu kanunların içindeki İslam şeriatına uygun hükümler, İslam kanunlarına tabi olunarak, Allah-u Teala ve Rasulü'nün hükmüne itaat edilerek konulmamış, bilakis tevafuken İslam şeriatının hükümlerine uygun düşmüştür. Bu yüzden bu kanunların hepsi, ister İslam şeriatına muhalif olsun ister muhalif olmasın, sapıklıktır. Bu kanunlar, kendisine uyanı cehenneme sevkeder. Hiçbir müslümanın bu kanunlara boyun eğmesi ve onlardan razı olması asla caiz değildir." [12]

Şeyh Muhammed Hamid el-Faki (rahimehullah) şöyle demiştir: "Yes'ak gibi hatta ondan daha şerli olan şey ise : kan, ırz ve mallar hakkında Allah-u Teala'nın Kitab'ında ve Rasulü'nün Sünnet'inde hükümler açıkken, kişinin batılıların kanunlarını bu konularda kendisine kanun edinip, onlara muhakeme olmasıdır. Böyle yapan kimse şüphesiz kafirdir, mürteddir. Bu ameller üzerinde ısrar ettiği ve Allah Teala'nın indirdiği hükme dönmediği müddetçe onun müslüman olarak isimlendirilmesi, İslam'dan olduğu açık olan namaz, oruç, hac ve bunlar gibi amelleri yerine getirmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz." [13]

Bunca delilden sonra nasıl olur da tevhid iddiasıyla birlikte, tağuttan yani Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyen bir merciiden hüküm istenebilir ve o merciin lanetli hükümlerine tabi olunarak ihtilaflar çözümlenebilir? Hak ortadadır, onun dışında ise sapıklıktan başka bir şey yoktur.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

DİPNOTLAR

[1] (Edvâu'l-Beyân: 1/244)

[2] (Fî Zilâl-il Kur-ân: 13/95)

[3] (İlâmu'l-Muvakkıîn: 1/39)

[4] (Tefsîr'ul Kur-ân'il Azîm: 2/304)

[5] (El Câmiu li Ahkâmi'l Kur-ân: 5/302-303)

[6] (İlâmu'l-Muvakkıîn: 1/40)

[7] (Fethu'l- Kadîr: 1/557)

[8] (Fethu'l Mecîd: 391)

[9] (Edvâu'l-Beyân: 3/259)

[10] (Tefsîr'ul Kur-ân'il Azîm: 2/306)

[11] [Tefsir'ul Kur'âni'l-Azim: 3/131]

[12] [Umdetu't-Tefsir: 3/314-315]

[13] (Fethu'l Mecîd: 396 – Dipnot 1)